

Як зберегти мир, існування якого зараз під загрозою?

Те, що нещодавно відбулось на президентських виборах у Молдові та парламентських - в Грузії, має нас стривожити.

До доведеного втручання в Європі та Сполучених Штатах і, звичайно, нелегітимної війни в Україні, додаються акти російської агресії, гібридної або відкритої, які відверто атакують західні демократії. Китай зачався, підливаючи масла у вогонь своєю підтримкою путінської війни та тотальним шпигунством. Війни спалахують по всьому світу. Захоплення територій, обхід міжнародних домовленостей і застосування сили повертаються з новою силою. Вони все ближче.

Європейці так пишаються миром, який вони відновили після століть боротьби, але дозволили засліпити себе і маніпулювати собою коаліції автократів, до якої тепер входить низка держав-ізгоїв, що мають намір покласти край міжнародному порядку, заснованому на верховенстві права.

Не бажаючи вести війну, не кажучи вже про те, щоб провокувати її - що дуже мудро - але заколисани стратегічним комфортом, який вони вважали непорушним, європейці проявили і продовжують проявляти винувату слабкість по відношенню до тих, хто відкрито називає себе ворогами Європи. Звісно, йдеться про росію, а також про її «клієнтів» у Кореї, Сирії, Венесуелі, Африці і навіть Ірані. Європейці дуже точно моделюють свою поведінку за прикладом американців, які перебувають далеко від поля бою та мають інші обґрунтовані занепокоєння.

Така позиція «небажання ескалації» залишає можливість використання ескалації для наших супротивників, так чи інакше провокує її та поступово веде Захід до все більш неминучого відкритого конфлікту. Європа знову опиняється в центрі конфліктної ситуації, якої вона не хоче та яку їй нав'язують.

Починаючи з України, яку ми відмовилися захищати та якій ми заважаємо виграти війну за незалежність, обмежуючи її ресурси, але також і Молдова, яку ми підтримуємо «по-європейськи», тобто кількома кредитами та великою кількістю гарних слів, і навіть нещодавно Грузія, населення якої протестує з європейськими прапорами... Всі вони заплатили ціну нашої слабкості.

Якщо ми продовжимо в тому ж дусі, то будемо наступними, хто заплатить цю ціну.

Історія вчить нас непорушному правилу відносин між силами: тільки баланс сил захищає. Тільки сила стримує. Європейці, здається, прокидаються, хоч і з запізненням, але ще не дуже «б'ють на сполох». Однак поява Північної Кореї на українському фронті знаменує собою дуже небезпечну інтернаціоналізацію цієї жахливої війни.

Серйозність міжнародної ситуації, схоже, недооцінюється в той час, коли всі бачать, як навколо нас множаться війни та звірства.

Переозброєння, релокалізація та захист національних інтересів, а також протидія дедалі більшій кількості підривної діяльності - все це характеризує Європейський Союз в останні роки. Докладаються зусилля, й свідомість змінюється, але в темпі держав-членів, які не бажають тривожити роз'єднану громадську думку. І цих зусиль недостатньо.

Європейці повинні переконати росію не йти далі, не боячись її провокацій, повинні наважитись надіслати їй сильний та чіткий сигнал, що ми більше не дозволимо нерозбірливим ракетам обстрілювати наші кордони, вбивати дітей та цивільних, ґвалтувати та катувати, а варварству - зрівнювати з землею міста та села. Чи готові ми до рішучих дій, наприклад, створити безпольотну зону над Україною та посилити молдовську поліцію і армію власними військами?

Лише за таких умов ми зможемо покласти край цьому кривавому конфлікту та переконати будь-якого іншого потенційного агресора в Європі чи Тихоокеанському регіоні, що ми не дозволимо знищити демократію й відкинути демократичні цінності та свободи.

У нас ще є час боротися за продовження миру, якого ми прагнемо, готуючись до найгіршого - війни, якої ми не хочемо.